

Sygn. akt IV Kz 460/20

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy - IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący : SSO Paweł Pratkowiecki

Protokolant : stażysta Marta Wojnarowicz

Przy udziale Prokuratora Małgorzaty Halikowskiej

po rozpoznaniu w sprawie skazanego **M. G.**

zażalenia obrońcy skazanego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Legnicy

z dnia 12 listopada 2020 r.

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

na podstawie art. 437 § 2 k.p.k.

postanawia

uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Legnicy do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 12 listopada 2020 r. Sąd Rejonowy w Legnicy na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył obrońca skazanego i wniósł o jego uchylenie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Trafnie podnosi obrońca, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego o sygn. P 20/17, na który powołał się Sąd Rejonowy, nie wyklucza orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności w oparciu o karę pozbawienia wolności i karę ograniczenia wolności. Sentencja tego wyroku brzmi bowiem następująco: „Art. 87 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1600, ze zm.) **w zakresie, w jakim nakłada na sąd obowiązek** połączenia kar pozbawienia wolności i ograniczenia wolności oraz wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności po dokonaniu zamiany kary ograniczenia wolności na karę pozbawienia wolności, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 i art. 175 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.”.

Z treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego wynika zatem, że nadal istnieje możliwość łączenia kary pozbawienia wolności i kary ograniczenia wolności przy stosowaniu zamiennika, o jakim mowa w art. 87 § 1 k.k., ale sąd orzekający nie jest już do tego zobligowany i w każdej sytuacji winien analizować, czy w realiach danej sprawy należy dokonać połączenia kar pozbawienia wolności z karami ograniczenia wolności i orzec karę łączną pozbawienia wolności, czy odstąpić od takiego rozstrzygnięcia. Gdyby wolą Trybunału Konstytucyjnego było wskazanie na całkowity zakaz

orzekania kary łącznej pozbawienia wolności w oparciu o kary jednostkowe pozbawienia wolności i ograniczenia wolności, wówczas sentencja wyroku o sygn. P 20/17 brzmiałaby najprawdopodobniej następująco: „Art. 87 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1600, ze zm.), jest niezgodny z art. 45 ust. 1 i art. 175 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.”.

Okoliczności te podkreślił Sąd Najwyższy wskazując, że uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego o sygn. P 20/17, który to wyrok ma charakter zakresowy, nie pozostawia wątpliwości, że choć aktualnie sąd nie ma obowiązku orzeczenia kary łącznej w przypadku zbiegu kary pozbawienia wolności i kary ograniczenia wolności, to jednak nadal ma kompetencję, by to uczynić (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 listopada 2019 r., sygn. I KZP 8/19, OSNKW 2019/11-12/65, str. 11-12. Por. także: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 26 września 2019 r., sygn. akt II AKa 363/19, LEX 3066112). Innymi słowy, za niekonstytucyjny uznany został jedynie ten fragment (zakres) art. 87 § 1 k.k., który stanowił o obligatoryjności orzeczenia kary łącznej w warunkach tam wskazanych („sąd wymierza karę łączną”).

Wydaje się, że zasadność orzeczenia kary łącznej z zastosowaniem przelicznika z art. 87 § 1 k.k. w sytuacji zbiegu kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności powinna być rozważana szczególnie w tych sytuacjach, gdy uprzednio doszło do orzeczenia zastępczej kary pozbawienia wolności za karę ograniczenia wolności (art. 65 § 1 k.k.w.).

W niniejszej sprawie sąd pierwszej instancji nie dokonał wspomnianej oceny i nie badał, czy celowe jest połączenie kar orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w Legnicy o sygn. akt II K 298/16 i II K 1338/18, uznając błędnie, że jest to z mocy wyroku Trybunału Konstytucyjnego wykluczone. Tymczasem okoliczności podniesione w zażaleniu mogą doprowadzić do wniosku, że istnieją podstawy do orzeczenia kary łącznej w oparciu o kary jednostkowe II K 298/16 i II K 1138/18.

Z wszystkich tych przyczyn orzeczono jak na wstępie.